



บทที่ 395

สู่ความศักดิ์สิทธิ์ แห่งชีวิตคริสตชน

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกขอเริ่มบทสวดของลูกบทนี้ด้วยการกราบ ณ แทบพระบาทของพระองค์ด้วยความรัก ความกตัญญูสูงสุด พระองค์ทรงมีวิธีสอนลูกในแต่ละขั้นตอนของชีวิตอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด ☺

เมื่อวันอาทิตย์ที่ 14 ก.ค. 2019 ที่ผ่านมา ลูกได้รับเชิญให้ไปพูดแบ่งปันให้คณะซิสเตอร์คณะหนึ่งพร้อมคณะฆราวาสผู้รับใช้ฟัง เป็นการรับเชิญล่วงหน้าที่น่าทึ่งที่สุดคือ ซิสเตอร์อธิการินีได้เชิญลูกตั้งแต่เดือนก.ค. ปีที่แล้ว! และท่านไม่ได้ให้หัวข้อมา เพียงแต่บอกให้แบ่งปันประสบการณ์ชีวิตการเป็นคริสตชนที่มีความสุข สามารถแบ่งปันพระพรประกาศข่าวดีในชีวิตประจำวัน ตามบทบาทหน้าที่ “ฆราวาส” ต่อมาเมื่อเวลาแบ่งปันใกล้เข้ามา ท่านก็ได้กรุณาส่งหน้าปกหนังสือเล่มหนึ่งที่มีภาพของพระสันตะปาปาฟรังซิสที่มีชื่อว่า “สมณลิขิตเตือนใจ จงชื่นชมยินดีเถิด” พร้อมข้อความบน PowerPoint ประมาณ 40 กว่าหน้า มาให้ลูกอ่านทางอีเมล พร้อมถามลูกว่าเคยอ่านหนังสือเล่มนี้ไหม ลูกตอบไปทันทีว่า “ไม่เคยค่ะ” แต่เมื่ออ่านอีเมลของซิสเตอร์จนจบ พลันลูกก็มีความรู้สึกว่หน้าปกหนังสือของเล่มนี้ทำไม่มันดึงดูดคุณจัง แล้วลูกก็ฟุ้งึกได้ว่าหนังสือเล่มเดียวกันนี้ ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานในห้องนอนลูกเป็นเวลานานแล้ว พระสังฆราชองค์หนึ่งให้มา แต่ลูกคิดว่าฆราวาสตัวเล็ก ๆ อย่างลูกคงไม่ต้องอ่านหนังสือลึกลับซึ่งเช่นนี้หรือ!!!

เมื่อเริ่มของการชุมนุมครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ สำหรับฉันด้วย” ลูกจึงทราบทันทีว่านี่คือ “ไฟล์ที่บังคับ” อีกครั้งหนึ่ง ที่พระองค์ทรงสอนลูกและครั้งนี้เกี่ยวกับ “ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตคริสตชน”

หนังสือมีทั้งหมด 107 หน้า ลูกอ่านจบด้วยความตื่นเต้นเช่นเดียวกับการอ่านพระคัมภีร์ทุกครั้ง ☺

ตั้งแต่ลูกรับศีลล้างบาปเป็นลูกของพระองค์โดยสมบูรณ์เมื่อวันที่ 2 มิ.ย. 1996 ซึ่งนับถึงวันที่แบ่งปันก็เป็นเวลา 23 ปี 42 วัน ☺ ลูกได้ยืมพระสงฆ์เทศน์สอนมาตลอดว่า “เราเป็นคนบาป” แล้วลูกก็จำใส่ใจและสำนึกตลอดเวลาว่า เรา/ฉันเป็นคนบาป จนมันซึมซับอยู่ในจิตใต้สำนึก และลูกเข้าใจว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” คือ พระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เท่านั้น ในฐานะฆราวาสเราไม่มีโอกาสเป็น “ผู้ศักดิ์สิทธิ์” ได้หรอก แต่ต่อๆ มา ลูกก็ได้ยืมพระสงฆ์เทศน์บ้างบรรยายว่าฆราวาสก็เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ ฟังแล้วก็รู้สึกว่าเป็นคำพูดที่ปลอบใจฆราวาสดี แต่มันสุดเอี่ยมเรปหล่อโยให้บรรดาพระสังฆราช พระสงฆ์ ซิสเตอร์ นักบวชชายหญิง เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ไปเถอะ ส่วนเราก็เป็นคนบาปต่อไป ☺

แต่พออ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยพระสันตะปาปาฟรังซิสจบ โอ้โฮ! ลูกทั้งซัดไฮไลต์ ทั้งพิบ ทั้งเสียบคั่น จนหนังสือเล่มนี้เกือบเหมือนพระคัมภีร์เล่มแรกสุดคลาสสิกของลูกไปซะแล้ว ลูกคัดลอกออกมาได้ 5 หน้า และได้นำไปอ่านแบ่งปันให้ผู้เข้าชุมนุมฟังคร่าว ๆ ดังนี้

“พระองค์ทรงต้องการให้เราเป็นนักบุญ” หน้า 10

ก่อนอื่นใจเลย พระเจ้าผู้ทรงสร้างมนุษย์พวกเรา มา ทรงต้องการให้ลูก ๆ ของพระองค์เป็นนักบุญ ดังนั้นหากเราปรารถนาจะเป็นนักบุญ ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องเหนือหิมแต่ประการใด เป็นการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้สร้างซะอีก ว่าแต่ว่า มนุษย์เราก็จะสามารถดำรงชีวิตของตนจนเป็นถึงขั้นนักบุญได้ นั่นคือประเด็น

“ท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์และปฏิบัติตนเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพราะเราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์” หน้า 15

เลวีนิติ 11:44 1ปด 1:16



“ผู้ศักดิ์สิทธิ์คือ ผู้ที่มีส่วนร่วมในงานประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า แพร่กระจายข่าวดีของพระองค์โดยการมีชีวิตที่เป็นประจักษ์พยาน ชีวิตแห่งความเชื่อและการช่วยเหลือแบ่งปัน” หน้า 13-14

โอโฮ! ตื่นเต้น! พวกเราทุกคนอยู่ใกล้ความศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน!

“เราถูกเรียกให้มาเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์โดยการดำเนินชีวิตของเราด้วยความรักและการเป็นประจักษ์พยานในทุกสิ่งที่เรากระทำ ในทุกที่ที่เราค้นพบตัวตนของเราเอง” หน้า 17

“ท่านไม่สามารถเจริญชีวิตในความศักดิ์สิทธิ์ โดยปราศจากการอุทิศตนเองด้วยความพยายามอย่างดีที่สุด ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ” หน้า 24

อ่านถึงสองข้อนั้นก็ทราบว่าย่าเพิ่งตื่นเต้น หากเราไม่อุทิศชีวิตของเราในการรับใช้พระองค์ทั้งครบอย่างเต็มที่ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ก็ยังห่างไกลความศักดิ์สิทธิ์!

“เราจมปลักอยู่กับคำพูดที่มีมากมาย กับความสุขที่ผิวเผิน แต่เป็นการทำที่ไร้สาระ” หน้า 26

ใช่เลย! ลูกชอบข้อความนี้มากเพราะนี่คือ สิ่งที่ลูกได้ค้นพบเช่นเดียวกัน

“เราจำเป็นต้องมีจิตวิญญาณแห่งความศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถตอบสนองทั้งในความสันโดษส่วนตัวและการรับใช้บริการผู้อื่นของเรา ในชีวิตส่วนตัว และชีวิตแห่งการแพร่ธรรมของเรา เพื่อที่จะให้ทุกเวลาทุกสถานการณ์สามารถแสดงออกถึงความรักที่เสียสละตนเองในสายพระเนตรของพระเจ้า ในวิธีการนี้ ทำให้ทุกนาทีของชีวิตเราสามารถก้าวอย่างตามหนทางที่เจริญชีวิตเติบโตไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์” หน้า 27

“ความศักดิ์สิทธิ์คือ ความกล้าหาญ” หน้า 82

“อุปสรรคของการประกาศข่าวดีคือ การขาดความเร่าร้อน ซึ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่า เพาะว่ามันมาจากภายใน” หน้า 83

“ความเร่าร้อน เป็นการประทับของพระจิตเจ้า” หน้า 84

“ความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นจากอุปนิสัยของการเปิดใจกว้างต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยการแสดงออกในคำอธิษฐานภาวนา

พ่อไม่เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ที่ปราศจากการภาวนา” หน้า 91

“การมีช่วงเวลาส่วนตัวกับพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญ ... สิ่งสำคัญของการใช้เวลากับพระอาจารย์คือ การฟังพระวาจาของพระองค์” หน้า 92

“ชีวิตคริสตชนคือ ชีวิตที่ต้องต่อสู้อยู่เสมอ เราจำเป็นต้องมีพลังกำลังเข้มแข็งและกล้าหาญ” หน้า 97

“ให้เราวอนขอพระจิตเจ้าโปรดหลังความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพระเกียรติมงคลของพระเจ้า และให้สนับสนุนต่อกันและกันในความพยายามนี้” เทอญ

จากวันที่อ่านหนังสือเล่มนี้จบจนถึงวันแบ่งปัน จนถึงวินาทีนี้ที่ลูกกำลังเขียน “บทสวดของฉัน” อยู่ ลูกยังคงมีความตื่นเต้นในใจ ตื่นเต้นที่ไม่ใช่จะพยายามทำตนให้เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ตื่นเต้นที่ทราบว่า บนความเป็น “คนบาป” ของเรา เราสามารถทำตนให้พระเป็นเจ้าผู้ทรงเป็นผู้สร้างเรามนุษย์ทรงพอพระทัยได้ แม้เราเป็นเพียงแค่มนุษย์ตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ส่วน “ความศักดิ์สิทธิ์” นั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่เราพึงแสวงหา แต่จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองจากการกระทำและการดำรงชีวิตของเรา หากเรามุ่งแสวงหาความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ตัวเองเมื่อไร ความศักดิ์สิทธิ์นั้นก็จะอันตรธานไป เจกเช่นเดียวกับความสว่างที่หายไปเมื่อยามวิกาลก้าวย่างเข้ามาฉับตา ฉับนั้น

ลูกขอถวายตัวในการรับใช้พระองค์สุดชีวิต สุดจิตใจ ตลอดชีวิตที่เหลือของลูก พระเจ้าข้า

อาแมน

ลูกขอพระ: องค์คนหนึ่ง

